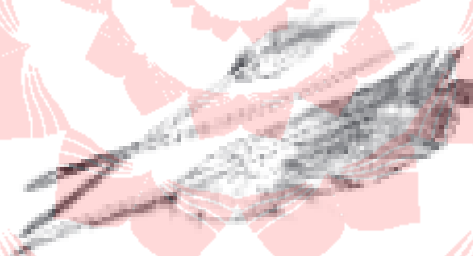

La sfârșitul cărții, la pagina 369, găsești un rezumat al faptelor care au premers acestei cărți. Dar fii atent, textul acesta a fost scris de Orpheus și din această cauză trebuie privit cu circumspecție.

Umbrele de foc

Să fie fericit cine vrea, căci nu
știm ce va fi mâine.

Lorenzo de Medici

Lumea era cufundată în negru. În Ombra era noapte. Numai zidurile cetății erau roșii, ca și cum soarele care apunea s-ar fi ascuns între ele. Pe metereze, printre soldații în carne și oase, erau santinele din foc. Jos, între porți și curtea plină de oameni, se formau din flăcări siluete de bărbați, femei și copii. De mai bine de cinci ani în Ombra domnea pacea. Dar în această noapte răcoroasă de septembrie orașul îi comemora pe cei care muriseră pentru această pace și, ca în fiecare an, un om îi făcea să se întruchipeze într-o flacără.

Dansatorul-de-foc. Deget-de-praf auzea mulțimea murmurându-i recunoscătoare numele pe care i-l dăduse. Dar focul său nu făcea doar să evoce o dată pe an morții din Ombra pe zidurile cetății, ci lumina noaptea ulițele, le dădea iarna căldură și îi consola și îi înveselea când el îl puneă să joace. Asta era mulțumirea lui pentru fericirea pe care i-o hărăzise orașul în ultimii ani.

Principesa care veghea de multă vreme asupra păcii cetății era în balconul de unde obișnuia să le anunțe supușilor vești și bune, și rele. Violante nu mai era de mult numită Urâta. Acum îi spuneau Viteaza, uneori chiar Blânda. De obicei era îmbrăcată în negru, dar în noaptea aceasta purta o rochie albă, căci în Ombra albul era culoarea de doliu.

Brianna, fiica lui Deget-de-praf, era ca întotdeauna lângă principesă. Între timp, semăna tot mai mult cu mama ei, Roxane, deși moștenise părul roșu de la tatăl ei. Îi zâmbi Roxanei când aceasta se desprinse din mulțime și se înclină în fața Violantei.

Roxane încărunțise și își împletea părul pe care înainte îl purta liber, dar în ciuda trecerii anilor, în ochii soțului ei era tot mai frumoasă. Se făcu liniște când începu să cante, la fel ca atunci când el îi auzise prima dată glasul, într-o altă cetate, în fața principilor și negustorilor bogați care, vrăjiți de cântec, uitaseră de frumusețea ei.

Lumina focului proiecta umbra Roxanei pe ziduri când cânta despre cei pe care Ombra îi pierduse. Vocea ei umplea curtea cu dorul de ei, cu amintirea râsului și plânsului lor, și îi făcea să reînvie pentru o noapte, la fel ca focul lui.

Pierduți și găsiți...

Deget-de-praf își roti ochii peste mulțime.

Atât de multe chipuri. Atât de multe povești.

Nu toate se împleteau cu a lui, dar unele dintre ele îi modificaseră pentru totdeauna țesătura vieții. Iată-l pe Fenoglio, ale cărui cuvinte îi aduseseră atâtea nenorociri, cu omulețul său de sticlă pe umăr și cu Dante de mână, fiul lui Mortimer și al Resei, de aceeași vârstă cu pacea din Ombra. Resa zâmbi când îi observă privirea. Aveau amintiri comune, mai întunecate decât cerul de deasupra lor. Poveștile lor se întretăiaseră deseori, fie în această lume, fie în alta. Mortimer redevenise între timp legător de cărți, deși nimeni nu uitase cântecul despre el de când purtase masca din pene de gaiță și își riscase libertatea pentru viața cetățenilor din Ombra.

Mortimer se întoarse spre Deget-de-praf, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. *Limbă-vrăjită*. Glasul lui Mortimer avea altă putere decât al Roxanei, dar din fericire de mult nu se mai sluzea de ea. Bineînțeles, nimeni din Ombra nu știa că el și Fenoglio veneau dintr-o altă lume.

Nu. În noaptea asta nu voia să-și aducă aminte de toate acestea, de anii petrecuți în lumea străină, de dorul care îl mistuia... „Acum ești aici, Deget-de-praf“, își aminti, întorcându-se dinspre Roxane spre Brianna. „Ai tot ceea ce ai visat. Soția ta, fiica ta și lumea pe care o iubești.“ De ce simțea acum neliniștea care îl chinase în tinerețe?

— Te-a apucat iarăși dorul de ducă? îl întrebase Roxane chiar ieri, jumătate în glumă, jumătate serios.

„Cântă, Roxane, alungă-mi acest dor“, se gândi Deget-de-praf. „Cântă și spulberă neliniștea din proasta mea de inimă.“

Cântecul ei umplea cetatea cufundată în noapte cu durerea de a-i fi pierdut pe cei dragi, dar și cu siguranța că iubirea merita întotdeauna să suferi. Fără doar și poate, Meggie credea asta acum. Fetița care îl privise cândva cu dușmănie ajunsese o tânără femeie și toată Ombra îl iubea pe Doria, căruia ea îi dăruise inima. Nu e de mirare. Cum să poți rezista unui tânăr care își făcuse aripi din stinghii și cearșafuri și zbura cu ele peste zidurile cetății? Meggie îl sărută îndrăgostită. Cântecul Roxanei încetă și făpturile de foc ale lui Deget-de-praf se făcură polen, pe care vântul îl ridica spre cerul întunecat.

— Vocea Roxanei e pe an ce trece mai frumoasă, dar nici focul tău n-a fost rău, auzi el și simți o mână caldă pe umăr.

Mantia Prințului Negru era atât de albastră, încât îi evocă un lac adânc sau cerul de vară, albastru-închis. Nyame iubea această culoare. Albastrul și auriul fuseseră întotdeauna culorile sale preferate, cu mult înainte ca oamenii să-l numească Prințul Negru.

Violante își luă adio de la mulțime și dispăru în încăperile ei. Curtea începu să se golească. Fără foc, noaptea era rece.

— Unde ți-e jderul? Îl apasă viața sedentară? îi zâmbi complice Nyame.

Erau prieteni destul de vechi și știa că jderul în-truchipa neodihna lui Deget-de-praf. Prințul Negru nu avusese parte de multă liniște în ultimii ani. Mereu și mereu se găsea câte un principe care se purta rău cu supușii săi și, ori de câte ori își permitea câteva zile senine în tabăra jonglerilor¹, cu siguranță că veneau niște țărani disperați să-i ceară ajutorul.

— Ia uitați-vă, acolo, în spate, la poartă!

Glasul strident al lui Cuarț-trandafiriu sfâșie noaptea. Omulețul de sticlă îi ascutea de ani de zile lui Fenoglio penele de scris. Era atât de agitat, încât era gata să cadă de pe umărul lui Fenoglio în timp ce arăta cu degetul său roz în direcția în care mulțimea se prelingea spre casă pe lângă santinele.

— Prostii! se răsti Fenoglio la el. Liniște-te. E și el unul ca tine. Într-o bună zi o să te spargi dacă te enervezi pentru orice bagatelă!

— Bagatelă? scârțâi glasul lui Cuarț-trandafiriu. Fier-lucios e un ticălos. Ai uitat cui i-a slujit? Lui Orpheus!

¹ Jonglerii erau în Evul Mediu muzicanți și artiști de circ, care se deplasau cu căruțele și cu corturile lor dintr-un loc în altul (n. trad.).

Deget-de-praf simți că îi îngheață inima.

Orpheus.

Nu. Acela e mort sau e departe, departe de tot.

— Gata, strigă Fenoglio enervat. L-ai văzut tu pe Orpheus cu el? Nu. Atunci?

— Ei și? se întâlnește Cuarț-trandafiriu. Asta nu dovedește nimic. Iar tipul care-l ducea pe umăr dă foarte tare de bănuț.

— Am spus să încetezi, îl repezi iar Fenoglio. Mi s-a făcut frig și sunt sigur că Minerva a încălzit delicioasa supă pe care a făcut-o azi-dimineață.

Dispăru în mulțimea care se înghesuia prin poarta cetății. Deget-de-praf continua să se uite căutând un umăr pe care stătea un omuleț de sticlă cenușiu. Inima i se strângea de durere. Cât de repede redeșteptase sunetul unui nume vechea teamă.

Orpheus.

Și dacă Cuarț-trandafiriu avea dreptate? Ce-ar fi dacă nu doar omulețul lui de sticlă, ci chiar Orpheus însuși s-ar afla în Ombra? Poate e deja undeva într-o cămăruță și scrie cuvinte care au să-i răpească tot ceea ce îl făcea fericit?

— Ce e cu tine?

Nyame își puse brațul pe după umerii lui.

— Nu fi așa de îngrijorat. Chiar dacă a fost omulețul lui. Ai auzit ce-a spus Cuarț-trandafiriu. El de

mult are alt stăpân! Crezi că în toți acești ani n-am fi auzit de Orpheus, dacă ar mai fi în viață?

Nyame chiar părea liniștit.

Dar pe Deget-de-praf amintirile îl copleșiră fără voia lui. O față de băiețuș îmbufnat, roșie de furie, cu ochi apoși în spatele unor lentile groase, vicleni, în ciuda aerului nevinovat. Și vocea, atât de plină și de frumoasă, care îl readusese pe el din lumea falsă în lumea aceasta. „Te-ai dat de partea legătorului de cărți, Deget-de-praf. A fost crud din partea ta, foarte crud.”

Gărzile Violantei zăvorâră porțile cetății și oamenii care veniseră să comemoreze morții se risipiră pe ulițe. Oare avea vreunul pe umăr omulețul de sticlă care să-i spună dacă stăpânul lui mai trăiește?

„Du-te și caută-l, Deget-de-praf!”

Roxane se luase după celelalte jonglerițe. Voiau să se întâlnească în tabăra de jos, de lângă râu. Dar în mintea lui Deget-de-praf acum era altă voce, vocea catifelată pe care o auzise pentru prima oară în cealaltă lume: „Câinele meu negru o păzește pe fiica ta, Deget-de-praf, însă eu i-am poruncit să nu se înfrupte deocamdată din carnea dulce și din sufletul ei.” Spaimile trecutului erau mult mai puternice decât umbrele de foc pe care le proiectase el în noaptea asta.

— Ce faci, Nardo, vii? îl întrebă Nyame.

Faptul că numele lor aveau aceeași inițială fusese pentru ei, în tinerețe, o dovadă că prietenia lor era hotărâtă de soartă. De ce nu le spusese niciodată adevărul, nici lui Nyame și nici Roxanei? Despre carte și despre cealaltă lume, despre acei ani îngrozitori pierduți și despre bărbatul a cărui voce îl readusese aici? Nu-l învățase viața de atâtea ori cât de tare te însingurează secretele?

„Tu nu înțelegi”, îi venea să-i spună lui Nyame. „Există o carte care vorbește despre noi. Acesta este singurul motiv pentru care Orpheus a venit în lumea asta.”

Dar tăcu, așa cum tăcea de atâția ani de când se întorsese. Probabil că omulețul de sticlă al lui Fenoglio se înșelase. Orpheus e mort. Sau s-a întors în lumea lui, unde Dansatorul-de-foc și Prințul Negru sunt doar eroii unei povești inventate.

Alte cuvinte

Viața fiind așa cum e, visezi la răzbunare.

Paul Gauguin

Ploaie! Ploaie în fiecare zi. Și frig. Orpheus mai puse un lemn pe focul din șemineul care abia dacă încălzea jumătate din camera sărăcăcioasă. Mă rog, se apropia sfârșitul lui septembrie, dar frigul dura deja de câteva săptămâni.

Grunico... Numele care sunase atât de promițător când a intrat împiedicându-se, pe jumătate înghețat, pe poarta orașului. Podoabele de argint de pe uși, magazinele pline, paltoanele cu gulere de blană ale cetățenilor mai înstăriți... Toate astea promiteau bunăstare și posibilități nelimitate. Decor ca să-ți ia ochii. Orașul plătea dări unui principe care nu se arăta niciodată, familiile princiare și negustorii bogați care dominau orașul erau zgârciți și mărginiți. Găseau cuvintele lui prea înflorate, vocea prea catifelată. Nimeni nu dădea doi bani pe talentele lui. Între timp petrecuse cinci ani pustii, chinuindu-se să predea odraslelor elitei regulile

elementare ale scrisului. Zi de zi aruncase mărgăritare porcilor... Pentru atâta lucru trecuse el dintr-o lume în alta? Pentru asta renunțase la lumea modernă, la caloriferele pe care le faci să funcționeze cu un gest? „Întrebarea n-are niciun rost, Orpheus. Ușa s-a închis.” Încercase de nenumărate ori, dar limba îl trădase la fel ca toată lumea asta blestemată. Și, colac peste pupăză, omulețul lui de sticlă îl tot bătea la cap cu strălucirea și bunăstarea din Ombra!

Fier-lucios ura călătoriile. Când începea să se vaiete cât se chinuia ca să-i poată aduce stăpânului său știri despre soarta dușmanilor lui nu mai termina. Orpheus ura noutățile pe care le afla de la el. Și totuși nu se putea stăpâni să nu-l trimită acolo unde triumfase cândva. Și să nu se întrebe de fiecare dată când Fier-lucios îi povestea ce splendid o duc dușmanii săi: „Cum ar fi decurs viața ta, Orpheus, dacă maică-ta n-ar fi scos din raftul miserabilei biblioteci tocmai cartea lui Fenoglio, în care îți plăcea să evadezi când pe tatăl tău îl apucau pandaliile?” Oare cum ar fi fost? N-ar fi auzit niciodată de Deget-de-praf și nu i-ar fi venit ideea tâmpită de a-l urma în lumea aceea. Numai datorită lui era aici, și cum îl răsplătise canalia murdară de funingine? Se aliase cu legătorul de cărți și cu toți inamicii lui.

„Încetează, Orpheus!”

Îl trimitea pe Fier-lucios cu un însoțitor, fiindcă din cauza micimii lui ridicole i-ar fi trebuit luni de zile ca să se întoarcă. Baldassare Rinaldi pretindea că e trubadur. Orpheus avea încă din copilărie oroare de orice fel de muzică, dar la cântecele lui Rinaldi îl apuca durerea de urechi. Nu-l remarcase doar din cauza cântecelor proaste, ci mai ales pentru viclenia cu care fura de la cei din barul unde îl întâlnise prima oară. După o ulcică de vin, pe care a golit-o ca un băutor versat, începuse să se laude că, pe lângă cântecele proaste scrise, e și un ucigaș talentat, care poate să te scape de orice dușman, dacă îl plătești bine... Bineînțeles că Orpheus s-a gândit imediat la Deget-de-praf. Dar cum să omori un om pe care Doamnele Albe îl salvaseră și care de atunci trecea drept nemuritor? Ca să nu mai vorbim că beregata tăiată sau pumnalul înfipt în spate n-ar fi răzbunat toate jignirile pe care i le adusese Dansatorul-de-foc.

Fier-lucios nu mai termina cu fericirea și bunăstarea care, chipurile, umpleau ulițele din Ombra. Palavre. Pe Violante o numesc acum Viteaza. Ha-ha! Cu cât dispreț l-a privit când el i-a oferit să domnească amândoi peste Ombra. Acum își vinde bijuteriile ca să hrănească săracii. E clar că a petrecut prea mult timp în preajma prostănacului de Mortimer. Ar vrea să-l vadă și pe el mort, și pe soția și pe fiica sa, ca să nu mai vorbim de Fenoglio. Însă

ura împotriva lor era doar cât un băț de chibrit care arde mocnit pe lângă ura împotriva lui Deget-de-praf. De ce nu reușea să-l prindă în cuvinte care să-l facă să ardă în focul aprins de el însuși? Dar nici vorbă, el nu mai era de mult eroul tragic pe care îl iubise cândva într-o carte. Ombra îl adoră. Chiar și ucenicul său care scuipa flăcări ajunsese renumit până în Lorena.

I se făcu atât de rău, încât trebui să vomite în găleată.

Blestemat să fie. De ce nu i-a omorât pe toți atunci când cuvintele îl mai ascultau? „Cuvintele lui Fenoglio, Orpheus!” îi veni în minte. Și? Limba lui le insuflase viață. Ca acum să ajungă o gălmă ne trebuincioasă în gura lui. Trei cărți pline cu cuvintele Țesătorului-cu-cerneală furase de la Violante, dar toate fanteziile de răzbunare pe care le scosese din ele rămăseseră cerneală moartă, oricât le-ar fi citit.

— Își face aripi și zboară cu ele peste două sute de metri, stăpâne!

Fier-lucios nu-și ascundea admirația față de inventivitatea tânărului de care se îndrăgostise fiica lui Mortimer. Ah, de i-ar frânge inima, s-o facă să se arunce de pe zidul cetății. Fără aripile iubitului ei.

— Încetează odată! Am auzit mai mult decât e nevoie. Ascute câteva pene și pregătește cerneală!

se răsti Orpheus la el. Trebuie să pornim, am o nouă elevă.

— Dar eu nu mă odihnesc, că de-abia m-am întors? vociferă Fier-lucios.

— Așa, carevasăzică, îi ripostă Orpheus chinându-se să se încalțe cu cizmele pingelite de prea multe ori. Să nu-ți închipui că sunt atât de prost să cred că oboseala ta vine de la drum. Știu că-ți pierzi timpul prin taverne cu Rinaldi. Altfel nu mi-ai aduce numai pălăvrăgeală propagandistică! Gata, nu vreau să mai aud niciun cuvântel.

Ce-ar fi dacă ar porni el însuși spre Ombra? Dar amintirea focului lui Deget-de-praf era încă vie și mai erau și Doamnele Albe, cărora le plăcea să facă pe îngerul păzitor al lui Mortimer. Ca să nu mai vorbim de felul cum mânua spada... Nu! Nu era încă momentul ca ei să afle unde se ascundea. Nu câtă vreme era neputincios și lipsit de mijloace.

Ploaia îi pătrunse pe sub guler când ieși pe stradă și deja la primul colț era ud ca un câine vagabond. Mantaua de pe el fusese cusută de croitorul curții lui Cap-de-viperă, dar între timp nici cea mai iscusită femeiușcă de sticlă n-ar fi putut s-o mai cârpească să nu se vadă peticele. Orpheus gustase drogul bogăției de abia în această lume și lipsa ei îl durea. Fie ce-o fi, gata cu văicăreala. Iar Fier-lucios nu mai termina. De sus, de pe umărul lui, blestema ploaia cât îl ținea gura. Ca și cum i-ar fi păsat lui,

care avea pielea de sticlă! Orpheus se răsti la el să înceteze și călcă într-o băltoacă de i se umplu cizma cu apa plină de căcăreze de capră. De trei ori nu! El, care prin citit mutase în această lume zâne, oameni de frunze... El era singurul care ar fi putut să-l învețe ce e frica pe cel cu masca de gaiță.

O trăsură îi stropi cu apa mocirloasă pe cei care mergeau pe jos. Negustorul bogat privi plictisit pe fereastră făptura făcută ciuciulete. Ajunsese din nou un nimeni. Neputincios, fără bani, aproape mut, glăsciorul lui nu-i mai speria nici măcar pe șoarecii care-i șterpeleau pâinea.

Se opri în fața unui portal cu feroneria de argint, reședința noului său client. Alessio Cavole își putea permite una din cele mai somptuoase vile din oraș, căci își plătea atât de prost țesătorii, încât toată lumea îi numea țesătorii-foamei.

Lacheul îi deschise ușa privindu-l cu atâta dispreț, încât Orpheus și-ar fi dorit să aibă pe umăr, în locul lui Fier-lucios, o cioară care să-i scoată ochii îngâmfatului văcsuitor de ghete. De pe pereții din holul prin care îi făcu semn să-l urmeze îl priveau chipurile sculptate pe care le vedeai peste tot în oraș. Se spunea că te feresc de spiritele din munți, dar lui Orpheus ele îi provocau coșmaruri. În toți acești ani, singura lui satisfacție fusese că în împrejurimile orașului Grunico vorbele lui Fenoglio aveau tot atât de puțin efect cât ale sale. Bătrânul

nu menționase niciodată creaturile care bântuiau în pădurile și defileurile din zonă. Era sigur, el știa pe dinafară cartea lui Fenoglio. Homunculuși, pitici din Hasli, tânguitori, cobolzi păroși, ale căror nume nu cuteza nimeni să le rostească, țapi și păianjeni care mâncau oameni. În *Inimă de Cerneală* nu erau amintiți cu niciun cuvânt. Ceea ce era încă o dovadă că Fenoglio descrisese doar un colțișor neînsemnat din această lume și că în niciun caz nu o inventase.

Încăperea spațioasă în care fu condus era la fel de înaltă precum cele din cetatea unde locuise ca favorit al lui Cap-de-viperă. Mobile sculptate din Venetia, covoare din Parsia, tapiserii care încălzeau pereții goi... Pentru cei bogați, Grunico e un loc plăcut. Există teatre ale lor, în saloane se dau concerte, recepții și banchete care durează zile întregi. „Dar nu pentru tine, Orpheus.”

Noua lui elevă îl aștepta cu o mină acră în mijlocul încăperii. Serafina Cavole era cea mai mică fiică a negustorului de postav. Părul blond-cânepiu era împletit conform vechiului obicei din Grunico, dar rochia dintr-o țesătură cu fire de argint lăsa să se întrevadă primele semne de feminitate. Lecțiile lui trebuiau să-i sporească șansele unui măritiș bun.

— Ia loc.

Pe vreme rea, vocea lui Orpheus era și mai răgușită, deși încă oarecum catifelată. O catifea tocită, inutilă.

Cartea pe care o folosea pentru lecții provenea din biblioteca unui bancher, al cărui fiu cam nătâng era elevul său. După cum era de așteptat, furtul nu fusese observat. Bogătașii din Grunico apreciau cărțile ca simbol al statutului lor și nu aveau nicio intenție să le răsfoiască vreodată. Trebuia să admită că nici în cealaltă lume lucrurile nu stăteau altfel.

Eleva se așeză fără un cuvânt la un pupitru pe care i-l aduse un servitor și luă pana din mâna lui Fier-lucios. Omulețul de sticlă se plângea tot mai des că talentele lui se irosesc cu aceste exerciții de scris. Orpheus îl surprinsese chiar încercând să picteze cu mânuțele sale minuscule inițiale întortocheate și figuri, dar nu era prea talentat și se pierdea de multe ori în detalii.

— Metoda mea funcționează astfel.

Orpheus deschise cartea, în timp ce Fier-lucios deșuruba capacul călimării.

— Dacă greșești, omulețul de sticlă o să calce peste cerneala proaspătă. Dacă tândălești sau omiți cuvinte întregi, ți-o varsă pe hârtie.

Fier-lucios rânji răutăcios și se așeză lângă călimară. Perspectiva unor pedepse îl consola pentru faptul că la lecții el nu servea decât ca toc.

Serafina Cavole făcea multe greșeli. Neîndemânarea ei o depășea chiar pe cea a fiicei bijutierului, a cărei limbă atârna printre dinți la orice cuvânt

cu mai mult de trei litere. Cu petele pe care le produceau amândouă îi sporeau lui Orpheus disprețul pentru cuvinte. Cândva în cuvinte erau lumi întregi, ele invocau bogăție și putere. Cuvintele reprezentaseră începutul și sfârșitul a tot ce exista pentru el. Acum erau doar grămezi de litere scrise strâmb.

— „Țăranul ară, protejat de sabia principelui căruia îi slujește.” Ce mai aștepți? Scribe.

Serafina Cavole puse pana pe hârtia scumpă, făcută din zdrențe și-i aruncă o privire dușmănoasă.

După două săptămâni, Orpheus tocmai golise o carafă de vin ieftin după o cină sărăcăcioasă, la aceeași masă la care încercase în zadar să insufle viață cuvintelor lui Fenoglio, când a găsit bucata de pergament. Masa era încă neagră de când arsesse pe ea cărțile despre Gaiță, sperând că acesta va simți, dacă nu cuvintele, cel puțin focul. Dar n-a fost așa, Mortimer continua să lege cărți la Ombra, cică pentru jumătate din populația din Lumea de Cerneală. Blestemat să fie! Când o să vină în fine ziua răzbunării? Niciodată. El continua să fie un personaj secundar, incapabil să influențeze cursul poveștii. A turnat furios în pahar, încât o parte din vin s-a scurs pe cartea din care le dicta elevilor săi.

